

Arrest

nr. 220 057 van 19 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 23 november 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2018 werd ingediend door :

G(...), S(...)

Geboren te onbekend op (...)

G(...), Y(...)

Geboren op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

G(...), A(...)

Geboren te (...) op (...)

G(...), K(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van mijnheer werd afgesloten op 07.01.2009 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten op 16.12.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op datum van 21.08.2014 werd hun aanvraag 9ter ongegrond afgesloten. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielpcedure – namelijk iets meer dan zes maanden voor mijnheer en bijna negen maanden voor mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen overeenkomstig het tweede beginsel van de verklaring inzake de rechten van het kind, artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn (2011/95/EU).

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr.

106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Verder merken we op dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkenen tonen dan ook niet op concrete wijze aan dat er een schending zou zijn van artikel 22bis van de Belgische grondwet of van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft overweging 18 van de herschikte kwalificatie-richtlijn (2011/95/EU) merken we op dat deze richtlijn zich uitspreekt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. We stellen vast dat de asielaanvraag van betrokkenen geweigerd werd. Zij vallen dus buiten het toepassingsgebied van deze richtlijn.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat en bij een terugkeer een schooljaar zal verliezen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat hun kinderen kleine Belgen zouden zijn, goede schoolresultaten zouden behalen, dat zij de Armeense taal niet beheersen, qua lezen en schrijven, dat zij geen enkele binding meer met Armenië zouden hebben en dat een terugkeer voor hen zeer traumatisch zou zijn.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Volledigheidshalve merken we op dat hun jongste kind drie jaar is en dus nog niet leerplichtig en dat hun oudste zoon pas sinds 01.09.2016 leerplichtig is. Wat betreft de bewering dat een terugkeer zeer traumatisch zou zijn voor de kinderen, dit is de persoonlijke mening van betrokkenen die niet gestaafd wordt door enig begin van objectief bewijs. Een loutere persoonlijke mening is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, wat een bijzondere band met België zou teweegbrengen. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent naar Belgische recht, niet automatisch enig recht op verblijf evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM waarbij zij verwijzen naar het feit dat al hun economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België maar uit het administratief dossier blijkt wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Armenië. Met betrekking tot hun in België opgebouwde sociale leven leggen betrokkenen twaalf getuigenverklaringen voor. Echter, uit het geheel van deze getuigenverklaringen blijkt niet dat het hier gaat om diepgaande persoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Met betrekking tot hun economische belangen, merken we op dat betrokkenen slechts één werkbelofte voor mijnheer voorleggen. Dit is ruimschoots onvoldoende om te kunnen spreken van zwaarwegende economische belangen.

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 25 jaar voor mijnheer en ruim 26 jaar voor mevrouw in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer sinds 2008 in België zou verblijven en mevrouw sinds 2010, dat zij zich perfect zouden hebben weten te integreren, dat zij vlot Nederlands zouden spreken, dat zij lessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat zij contacten zouden hebben met Belgen en met mensen met legaal verblijf in België, dat zij tal van getuigenverklaringen zouden voorleggen, dat zij werkbereid zouden zijn, dat mijnheer tewerkgesteld zou kunnen worden als autowasser of mecanicien, dat zij volop zouden deelnemen aan het leven en de activiteiten van de onthaalgemeenschap, dat mevrouw al vijf jaar zingend lid van het koor zou zijn en dat zij vijf deelcertificaten en vier certificaten voorleggen van Nederlandse taallessen evenals twaalf getuigenverklaringen, hun beider attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, hun beider attest van inburgering, haar Armeense diploma en een werkbelofte voor mijnheer) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Op 15 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn respectievelijk de tweede en de derde bestreden beslissing:

“De heer:

*Naam, voornaam: G(...), S(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: onbekend
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”*

“Mevrouw,

*Naam, voornaam: G(...), Y(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

*G(...) A(...), geboren op (...), nationaliteit: Armenië
G(...) K(...), geboren op (...), nationaliteit: Armenië*

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 22bis van de Grondwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zij verwijst tevens naar de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK). Zij stellen ook dat er sprake is van machtsafwending. Het middel luidt als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De staatssecretaris heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand,

geloofwaardig maken. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 15/10/2018 waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: "de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure... " "Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen overeenkomstig het tweede beginsel van de verklaring inzake de Rechten van het Kind, artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet... " " Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS arrestnr. 100.509 van 31/10/2001, RVV. nr. 107.646 van 30/07/2013....) Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridische volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen.... In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. "

Verzoekers verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten - hoorrecht

2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen

3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

Elke beslissing ivm een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind. Dat art. 3,6,12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen. Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht. Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken

In het oorspronkelijk verzoekschrift - aanvraag humanitaire regularisatie op basis van art. 9 bis werd duidelijk verwezen naar art. 22bis van Grondwet. Tevens werd duidelijk gesteld ivm. de kinderen:

"dat hun kinderen in België school lopen gedurende al die jaren; dat het kleine Belgen zijn en goede schoolresultaten behalen; dat zij de Armeense taal niet beheersen, qua lezen en schrijven; dat deze kinderen met Armenië geen binding hebben en het voor hen zeer traumatisch is, moesten zij gedwongen dienen terug te keren."

Ten onrechte wordt de situatie: lees het Hoger Belang, van de kinderen door de Staatssecretaris in de beslissing dd. 15/10/2018 niet aanzien als een buitengewone omstandigheid;

"om reden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk (illegaal) verblijf" "de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun precair verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen.... Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie"

Uit deze redenering volgt dat de Staatssecretaris voor asiel en migratie wel aanneemt dat er degelijk sprake is van belangenschade in hoofde van de kinderen (dixit "die de belangen van de kinderen hebben geschaad") doch zich verder aan alle verantwoordelijkheid hiervoor onttrekt door te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad.

Deze redenering is zeer onzorgvuldig en druist in tegen alle redelijkheid. Men kan moeilijk aannemen dat een overheid, die de bepalingen van het IVRK integreerde in de Grondwet (art 22bis) het hoger

belang van het kind kan opzij schuiven enkel en alleen door te stellen dat" het de ouders zijn die het belang van het kind hebben geschaad"

Dat er bijgevolg in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind; wat indruist tegen art 22bis van de Grondwet.

De andere overwegingen van de Staatssecretaris voor asiel en migratie, mn "dat het niet bewezen is dat de kinderen zich niet zouden kunnen aansluiten in een Armeense school; de Armeense taal niet zouden kunnen aanleren; de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal etc " zijn louter speculatief en niet ter zake dienend.

Bij de beoordeling van de, door de verzoekers in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie op basis van art. 9bis, ingeroepen bijzondere omstandigheden, moeten deze omstandigheden beoordeeld worden zoals zij zich voordoen. Of de kinderen de Armeense taal voldoende zouden kunnen aanleren; of een aansluiting in een Armeense school succesvol zal zijn etc..; kan hic en nunc niet beoordeeld worden, zodat met deze speculaties geen rekening kan gehouden worden en het onzorgvuldig is van de overheid om hierop haar beslissing te stoelen

Mbt. het bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 13

Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris vertegenwoordigd door diens ambtenaren van de DVZ. Door het bevel af te leveren vooraleer al de proceduremiddelen van verzoekers uitgeput zijn, heeft DVZ voorbarig gehandeld. Machtsafwending kan vastgesteld worden in hoofde van de Staatssecretaris."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.4. In het eerste middelonderdeel, dat zich richt tegen de eerste bestreden beslissing, stellen de verzoekende partijen dat het hoger belang van de kinderen ten onrechte niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid. De verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde aanneemt dat er sprake is van belangenschade maar zich verder aan alle verantwoordelijkheid onttrekt door te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad. Zij stellen dat een overheid het belang van het kind niet opzij kan schuiven door louter te stellen dat het de schuld van de ouders zelf is.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen slechts een deel uit de bestreden beslissing citeren. De volledige passage in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Het feit dat hun kind hier naar school gaat en bij een terugkeer een schooljaar zal verliezen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325, RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. Er dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt dat de scholing in het land van herkomst van dien aard is dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Belgische schoolstelsel. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijk illegaal verblijf. De verzoekende partijen beperken zich tot een theoretische uiteenzetting en tonen niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van hun kinderen een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Vervolgens stellen de verzoekende partijen dat de motivering dat het niet bewezen is dat de kinderen zich niet kunnen aansluiten in een Armeense school, dat zij de Armeense taal zouden kunnen aanleren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen, louter speculatief is en niet ter zake dienend. Zij betogen dat deze elementen nu niet kunnen worden beoordeeld, zodat met deze speculaties geen rekening kan worden gehouden. Het is de Raad niet duidelijk waarom de verzoekende partijen in de aanvraag zelf aanhalen dat de kinderen de Armeense taal en cultuur niet beheersen wat tot moeilijkheden in het onderwijs in Armenië zou kunnen leiden, om dan vervolgens te stellen dat de gemachtigde hier geen antwoord op mag geven in de bestreden beslissing omdat dit louter speculatief zou zijn. De gemachtigde dient in het kader van de zorgvuldigheidsplicht te antwoorden op alle door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangehaalde elementen. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te besluiten: *“Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen en dat alle elementen uit de aanvraag zijn beoordeeld. Derhalve zijn de motieven in de bestreden beslissing die gewijd zijn aan de al dan niet directe werking van de opgeworpen bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en de Grondwet overtuigend.

De verzoekende partijen maken geen schending aannemelijk van de aangevoerde bepalingen en beginselen. Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.5. In het tweede middelonderdeel, dat zich richt tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, stellen de verzoekende partijen dat er sprake is van machtsafwending omdat de verwerende partij

voorbarig zou hebben gehandeld door een bevel om het grondgebied af te leveren vooraleer al de proceduremiddelen van de verzoekende partijen zijn uitgeput.

Het begrip machtsafwending wordt gedefinieerd als een optreden, waarin een overheid een haar wettelijk toegekende bevoegdheid aanwendt voor een ander doel dan dat waartoe zij deze bevoegdheid heeft ontvangen. Door te betogen dat verweerder geen bevel mag afleveren “vooraleer al de proceduremiddelen van verzoekers uitgeput zijn”, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij haar macht heeft afgewend.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC